

bar en anerkendelse af Folkerepublikken som den eneste repræsentant for Kina i FN, og udelukkelsen af Chiang Kai-sheks repræsentanter fra det sæde, som de ulovligt havde optaget, var kun en naturlig følge heraf. Ordet udelukkelse måtte ikke forlede nogen til at tro, at det albanske forslag tilsigtede at udelukke et medlem. Det drejede sig alene om udskiftning af et medlemslands repræsentanter.

Det såkaldte amerikanske resolutionsforslag accepterede også Kinas enhed, idet det bekræftede Folkerepublikkens ret til medlemskab uden at nævne noget om optagelse af et nyt medlem. Når spørgsmålet om Kinas enhed således var anerkendt, var en „dual representation“-formel uden mening. Der var ingen bestemmelse i pagten, som tillod et medlemsland at være repræsenteret af mere end én delegation. At tillade dette ville være en farlig nydannelse, som kunne skabe præcedens for en permanent deling af et medlemsland. Samtidig ville „dual representation“ for Kina i realiteten være ensbetydende med ingen repræsentation overhovedet, idet det var klart, at Folkerepublikken intet ville have at gøre med FN, hvis den ikke anerkendtes som den eneste repræsentant for Kina. Dette synspunkt var ikke forskelligt fra den holdning, ethvert andet medlemsland, som satte sin territoriale enhed over medlemskab af FN, ville indtage.

Det havde været fremhævet, at det albanske resolutionsforslag var i strid med universalitetsprincippet, idet det ville berøve 14 millioner mennesker deres repræsentation i FN. Dette var forkert. For det første var det inkonsekvent at hævde, at Chiang Kai-sheks delegation repræsenterede Taiwans 14 millioner mennesker, og samtidig benægte, at „dual representation“ var baseret på en „et Kina — et Taiwan“-formel. For det andet måtte optagelsen af et delt land i FN følge og ikke gå forud for enighed herom mellem de pågældende regeringer. I modsat fald ville medlemskab af FN blive en hindring for genforening af sådanne stater.

Det amerikanske procedureforslag, hvorefter ethvert forslag, der ville berøve Republikken Kina sin repræsentation i FN, var et vigtigt spørgsmål i henhold til pagtens artikel 18, savnede ethvert grundlag. Republikken Kina som nævnt i pagten havde intet at gøre med den delegation, der var udpeget af

en myndighed på Taiwan. Folkerepublikken Kina var en fortsættelse af den enhedsstat som benævntes Republikken Kina, dengang pagten blev forfattet.

Derimod kunne man spørge sig selv, om det amerikanske substansforslag, som ville medføre en ændring af Kinas repræsentation i FN, ikke i virkeligheden var et vigtigt spørgsmål i henhold til pagtens artikel 18.

Endelig fremhævede Pakistan, at hvis forslagsstillerne til det amerikanske forslag virkelig mente, at det albanske forslag indebar udelukkelse af et medlem af FN, ville de have rejst indsigelse herimod under henvisning til, at udelukkelse kun kunne finde sted på sikkerhedsrådets anbefaling som anført i pagtens artikel 6.

USA fastslog, at De forenede Nationer under 21 års behandling af spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN kun havde haft to alternativer foran sig. Medlemskredsen kunne enten lade tingene forblive, som de var, d. v. s. uden nogen repræsentation for den enorme befolkning på det kinesiske fastland, eller den kunne enes om en formel, som gjorde plads til Folkerepublikken Kina ved at udvise Republikken Kina.

Tiden var nu kommet, hvor der måtte findes en tredje mulighed, som sikrede Folkerepublikkens deltagelse. En sådan tredje mulighed måtte findes med skyldig hensyntagen til realisme, retfærdighed og FN's formål og principper.

Det var i lyset af disse betragtninger og med hjælp fra mange regeringer, at USA var gået i gang med at formulere et alternativ til den albanske resolution. Forslagsstillerne var overbeviste om, at det var den mest realistiske, pragmatiske og retfærdige løsning på problemet.

Resolutionsforslaget var således formuleret, at det undgik at præjudicere beslægtede spørgsmål. Det anmodede ikke medlemsstater om at ændre deres anerkendelsespolitik eller deres bilaterale forhold. Det tog på ingen måde sigte på at dele Kina i to adskilte stater, ligesom det heller ikke forpligtede dem, som stemte for det, med hensyn til, hvorledes de i fremtiden skulle vurdere de involverede parterers legale eller diplomatiske status.

Generalforsamlingen havde foran sig et andet forslag, den albanske resolution, som ville give Folkerepublikken Kina adgang,